

PARLAMENT DE CATALUNYA

Carme Forcadell i Lluís

Presidenta

Cloenda del congrés de Dones d'Empresa

Vilanova i la Geltrú, 12 de desembre de 2015

Il·lustríssima alcaldessa, president, representant de Dones d'Empresa, senyores i senyors, abans de res, bon dia. Gràcies per haver-me convidat. He estat em sembla que quatre vegades a Vilanova. És veritat que és la primera vegada que vinc com a presidenta del Parlament, però vaig venir a la vostra festa grossa, el dia de les comparses, i va ser espectacular, eh? Us ho he de dir: espectacular. Vaig sortir d'allà i vaig fer olor de caramel tres dies, o sigui que us he de felicitar. Avui també estic molt contenta de ser aquí, perquè a més a més amb la Neus som companyes al Parlament.

Jo parlaré de l'àmbit polític. És el que em pertoca, no? Després parlarem d'altres coses, però com que em van demanar que parlés una mica de la meva experiència personal parlaré d'això. No us espanteu. Els papers..., jo no en porto mai, però és que us vull llegir una cita, perquè crec que és important. Mireu, com que ara estem en campanya electoral començaré parlant de les eleccions, però del 1931. A les eleccions del 1931 les dones encara no tenien dret de vot. És a dir, les dones no votaven. I cap partit polític que s'hi va presentar no va fer cap esment –cap esment– a cap política de dona, ni tan sols que les dones tinguessin dret de vot. Cap ni un. Tant és així que les dones catalanes es van enfadar molt i van fer un escrit a 'L'Opinió', que és el que us vull llegir, que era un diari d'aquella època molt important, que deia així: "Ja s'acaba l'hora de les promeses afalagadores. N'hi ha hagut per a tothom, menys per a nosaltres. Els candidats han tingut aquest oblit, ens han oblidat, un oblit que pot ser lamentable. Solament l'Esquerra Catalana ha remembrat que prestaria protecció acurada a les mares i als infants. No és això. No és protecció, el que nosaltres demanem. Volem que es reconguin els nostres drets, iguals als dels homes. Ara que es tracta d'estructurar un poble, d'estructurar un nou país, que no sembli que en aquest país només hi ha homes." Us l'he volgut llegir perquè, bé, és un tros de la nostra història. I han passat molts anys, les coses han millorat, però no han millorat tot el que nosaltres voldríem.

Dos anys després, el 20 de novembre de 1933, les dones van poder votar per primera vegada a l'estat espanyol. Però també us vull dir una cosa: quan es va portar a votació al Congrés el sufragi universal, que les dones poguessen votar, va guanyar per 161 vots a favor, però n'hi va haver 121 en contra. I en aquells moments hi havia tres dones al Congrés. Tres. Una no va poder votar; de les altres dues, una va votar que sí, però l'altra va votar que no.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Carme Forcadell i Lluís

Presidenta

Què us vull dir amb això? Que el primer que s'ha de canviar moltes vegades som nosaltres mateixes. És la nostra mentalitat, eh? Perquè, què deien llavors? Que les dones no podien votar, i això ho deia també una dona, i ho deien moltes dones, perquè resulta que nosaltres no tenim ús de raó. Ho deien així i es quedaven tan tranquil·les. I que, per tant, havíem d'estar sota la tutela, primer, dels pares, després dels marits. Era així. I això ho admetien moltes dones. És a dir, ho consideraven normal. També deien que no podien votar perquè les dones eren molt conservadores i que estaven molt influenciades per l'església, i que per tant el nostre vot influiria perquè guanyés la dreta. I això ho deien els partits d'esquerra. Les dones i els homes dels partits d'esquerra deien que si la dona votava guanyaria la dreta, perquè era molt conservadora; estava molt influenciada, ho repeteixo, pels capellans o per l'església. El 20 de novembre, com us he dit, van votar per primera vegada les dones, el 20 de novembre del 33, i van guanyar les dretes. I molts van dir: "Ho veieu? Ves, ja ho dèiem, perquè han votat les dones." Però tres anys després, l'any 1936, van votar les dones i van guanyar les esquerres. Per tant, no hi té absolutament res a veure.

És important que això ho recordem, perquè es part de la nostra història, i és una part que ha arribat fins aquí. Perquè, l'alcaldeessa us ho deia, en la política les coses han canviat, però no tant. En la política potser és on les coses han canviat més. On hi ha més presència de dones en igualtat de condicions amb els homes és en el terreny polític, i tot i així estem a anys llum. Doncs ara imagineu-vos-ho en els altres àmbits, en el vostre, en el de l'empresa, no? Perquè en política, és veritat, la Neus és alcaldeessa; a Barcelona hi ha una alcaldeessa; jo sóc presidenta del Parlament; abans meu hi havia una altra presidenta del Parlament; ara hi ha una vicepresidenta del Govern; abans de la que hi ha ara, que és la vicepresidenta Neus Munté, n'hi havia una altra... Però si mireu, com us deia la Neus, tots els regidors, tots els alcaldes, ja no és així. Per exemple, ara hi ha més homes diputats que dones. Hi ha tres dones menys que la legislatura anterior, ara, al Parlament. I mireu quants caps de llista són homes..., la majoria -la majoria. A l'estat, tots; a Catalunya hi ha una dona, Carme Chacón, no n'hi ha cap més; a les eleccions del 27 de setembre, una dona, Inés Arrimadas, no n'hi havia cap més; a l'anterior Parlament, una dona, Alícia Sánchez-Camacho, no n'hi havia cap més. És a dir que avancem, però no avancem prou.

Quan jo era presidenta de l'Assemblea Nacional Catalana recordo que quan anava a actes com aquest a parlar de dones em deien. "Home, però tu ets presidenta de l'assemblea; Muriel Casals és presidenta d'Òmnium, i Ada Colau és presidenta de la PAH, de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca", perquè va coincidir que en aquestes tres entitats hi havia tres dones. I jo els deia: "Sí, això és veritat, però fixeu-vos que són tres entitats que es porten de manera absolutament voluntària." És a dir, nosaltres exercim la nostra feina professional i a més a més fem això. Jo els deia:

PARLAMENT DE CATALUNYA

Carme Forcadell i Lluís

Presidenta

"Fem això a més a més, ho hem de compaginar amb la nostra vida familiar, personal i professional." I els deia: "El veritable poder, on és?" Perquè em deien: "Home!, teniu molt poder." I jo els deia: "El veritable poder, on és? Qui hi ha al capdavant dels partits polítics? Quantes presidentes de partits polítics hi ha?" Cap. No n'hi ha cap, ara, ni a Catalunya ni a Espanya. Sí, una: Rosa Díez. Perdoneu, és veritat. És molt minoritari, però una. I jo deia: "I quantes presidentes de grans bancs hi ha? Digueu-m'ho. Quantes presidentes de multinacionals hi ha?" Ara ho deies, ara ho explicava ej Jordi Solé. Ell està molt content perquè n'hi ha un 28 per cent, a la seva empresa. Però a les altres? Per cert, quan torni a venir, a veure si ja arribem al 50 per cent.

Aquesta és la realitat que tenim. I aquesta realitat continuarà. És a dir, hem de ser realistes. Continuarà. Per què? Primer, perquè per canviar-la calen polítiques socials globals. És a dir, no val posar-hi un pedaç. Està molt bé que hi hagi l'Institut Català de les Dones. Està molt bé i fa molt bona feina, i sort que hi és. Però és que si nosaltres volem que les dones cobren el mateix sou que els homes i no un 20 per cent menys, això s'ha de fer des de polítiques d'ocupació, s'ha de pactar amb els sindicats. Els sindicats, per cert, un altre món tot d'homes. Això s'ha de pactar amb els sindicats i s'ha de fer des de polítiques d'ocupació.

Si nosaltres volem, per exemple, que es respectin els drets de les dones i que se'ns considere exactament igual, que és el que som, això s'ha de fer des de polítiques d'educació. Això s'ha de fer ja des de l'escola. Per tant, necessitem polítiques educatives, necessitem polítiques d'ocupació, necessitem una bona política de compaginar la vida i els horaris... Perquè són terribles, els horaris que tenim. Són terribles. Una persona que treballi al comerç arriba a casa seva a les nou de la nit. Hem de fer una bona compaginació entre els horaris laborals i els horaris familiars, i de l'escola. Això s'ha de lligar, no pot ser que anem així. És una proposta que ha arribat al Parlament, i a veure si a aquesta legislatura la podem tirar endavant. Com la llei d'igualtat que va aprovar el parlament el mes de juliol. És important, però amb les lleis no n'hi ha prou –amb les lleis no n'hi ha prou. S'han de canviar les mentalitats. I això és el que costa més: canviar les mentalitats. Nosaltres sabem que estem discriminades i que és una injustícia. És a dir, sabem que més de la meitat de la població pateix una injustícia. N'hi ha moltes, d'injustícies, però aquesta n'és una, n'és una de gènere. No hi ha dret, per exemple, que treballant el mateix i en la mateixa feina cobris menys. I això és així –i això és així–, i tothom ho accepta, i no passa res, i ens diem un país democràtic, no?

Ja ens hi hem acostumat, ja ho sabem. Nosaltres mateixes moltes vegades diem: "Sí, és així, ja ho sabem." Jo crec que una part de la responsabilitat també és nostra. Perquè moltes vegades, per no discutir, per no tenir problemes, tant a casa com a la

PARLAMENT DE CATALUNYA

Carme Forcadell i Lluís

Presidenta

feina, diem: "Va, és igual, tirem-ho endavant." Segur que a totes ens ha passat, no? "Ara m'hauria de plantar", "ara m'ha dit això", "ara he de portar jo cada dia els nens a escola", "ara jo sempre arribo més d'hora..." Però diem: "És igual, no vull discutir."

Per tant..., no sé quantes d'aquí, per exemple, sou independentistes, o voleu un país nou. Perquè això és igual. Això ens passarà amb un país nou i amb un país vell. Moltes d'aquí que som independentistes jo estic segura que aviat, molt –molt– aviat, deixarem de ser independentistes, però haurem de continuar sent feministes. Perquè això no ho canviarem si no ens hi posem totes. Si no ens hi posem totes i si no fem que hi hagi polítiques adequades, és a dir que es faci una política global, que la situació de les dones es considere una qüestió d'estat. I, encara, una qüestió d'estat més que s'ha de considerar és la violència contra les dones, la violència masclista, una xacra que qualsevol societat que es considere democràtica ha d'eradicar. Però si no ho prenem, si no ho treballem, com una política global, i a més a més com una qüestió d'injustícia, d'això no ens en sortirem.

Per tant, jo el que us demano és que en siguem conscients. Ara tenim l'oportunitat de construir aquest país nou que tots volem, i aquest país nou que tots volem ha de ser un país –abans ho deia també la Neus parlant de les desigualtats– que valori i estimi la diferència i la diversitat però que eradiqui la desigualtat. Perquè nosaltres, som totes diverses, som diferents, però volem la igualtat. Hem de lluitar per això, i hem de lluitar-hi nosaltres, hem de ser les primeres nosaltres.

Per tant, què us demano? Que no tanqueu mai –mai– els ulls, mai, davant de les injustícies socials. I la injustícia de gènere és una injustícia. No hi tanquem mai els ulls. Ni si ens passa a nosaltres... Quan pensem: "Ara estic cansada, no vull lluitar per això", recordem que ho fem per nosaltres, per les nostres filles, per les nostres mares, per les nostres germanes i per totes les dones. Lluitem. Amb nosaltres i en el nostre entorn, no tanquem mai els ulls davant les desigualtats. Denunciem sempre que hi hagi un incompliment dels drets humans, i els drets de les dones també són drets humans. Per tant, denunciem-los. I, sobretot, defensem sempre la llibertat, la nostra llibertat com a dones, com a persones. La nostra llibertat. Tant la individual com la col·lectiva, de totes. Perquè només si fem això aconseguirem construir aquest país millor i aquest món millor, i aconseguirem, amb la força de cadascuna de nosaltres, amb el nostre petit gra de sorra, amb la nostra feina, fer canviar la mentalitat i fer canviar el món. El món moltes vegades es canvia amb petites accions. Lluitem individualment, però també lluitem col·lectivament perquè hi hagi unes lleis i perquè hi hagi polítiques globals que realment treballen per la igualtat de totes les persones.

Gràcies.